

БЕОГРАДСКЕ ОПШТИНСКЕ НОВИНЕ

ИЗЛАЗИ НЕДЕЉНО ЈЕДАН ПУТ

Цена за Србију:

ЗА ГОДИНУ 6 дин.
НА ПОЛА ГОДИНЕ 3 „
НА СТРАНЕ ЗЕМЉЕ НА ГОДИНУ 9 „

НЕДЕЉА 27. НОВЕМБРА 1894.

ЦЕНА ЈЕ ОГЛАСИМА 6 ПР. ДИН. ОД ВРСТЕ

ПРЕТПЛАТУ ВАЉА СЛАТИ УПУТНИКОМ НА ОПШТИНСКИ СУД
А СВЕ КОРЕСПОНДЕНЦИЈЕ НА УРЕДНИКА

Рукописи не враћају се

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА НЕ ПРИМАЈУ СЕ.

О Б Ј А В А

Управа водовода града Београда до-
ставља грађанству, да се са својим канце-
ларијама преселила на Зелени венац, а у
кући г. Настаса Јовановића бр. 8. на гор-
њем спрату.

Из канцеларије управе водовода града
Београда 10. Новембра 1894 В. Бр. 119.

О Б Ј А В А

У цели тачније статистике смртности,
управа вароши Београда нарађује: да „по-
смртне листе“ првенствено попуњују ор-
динирајући лекари, и тек пошто се то
учини од њих, посмртне листе доносиће се
дотичном општинском лекару, са којом ће
он отићи у стан умрлога, ради констато-
вања смрти и одређења сата, кад се до-
тични може саранити. — Ако је која од
рубрика од стране ординирајућег лекара
остала непопуњена, учиниће то општински
лекар, приликом прегледа мртваца, као што
ће приликом прегледа мртваца обратити и
на то пажњу, (као и до сад) да ли је до-
тични умро од природне смрти, или је сум-

ња на насиље. У последњем случају ра-
зуме се, известиће о том надлежну власт,
закрађујући уповавање, док се секција не
изврши.

У случајима пак да умрли није лечен
од лекара, општински ће лекар по могућству
ставити сам узрок смрти, но наредиће, да
се умрли одмах пренесе у гробљанску ка-
пелу где ће остати прописно време до упоа.

Укоп и пренос таквих нелечених има
се извршити без икакве параде, а леп ће
се под надзором општинског лекара, одмах
по констатовању смрти двогубо завити у
чаршав, који је претходно натопљен 10%
карболом, а то у цели тој, да се избегне
могућно развлачење заразних болести. —
Изнимак од ових наређења, чиниће оп-
штински лекари само тамо, где је случај
такав, да се позитивношћу може искључи-
ти зараза, а и то под њиховом личношћу
гаранцијом.

Суд општине београдске објављује гра-
ђанству ову наредбу управину и позива
га, да се по њој управља.

Од суда општине београдске 1. Новем-
бра 1894. год. АБр. 7531.

ГРАЂАНИМА БЕОГРАДСКИМ

Познато је свима коликој опасности могу
изложени бити грађани и деца њихода од
зараженик слугу и слушкиња. С тога суд
општине београдске, старајући се вазда о
здрављу овдашњих грађана, одредио је јед-
ног лекара, који ће сваког дана пре подне
у општинској згради бесплатно прегледати
дојкиње, слуге и слушкиње и о здрављу
њиховом лекарско уверења давати.

Тиме ће се не само имућнији грађани
и деца њихова сачувати од многих зараз-
них болести (венерије, сифилиса, шуге, ту-
беркулозе и т. д.) но и слуге и слушкиње
ако су болесни на лечење упутити и од
даљег пропадања спасавати.

Да би се ова наредба строго вршила,
опомиње се сваки који послугу тражи: да
никаквог слугу, слушању или дојкињу не
прима, док му лекаусно уверење уз бук-
вицу не поднесе.

Родитељи, који своју децу на занат да-
вати желе треба сами да их на преглед у
општину доводе. Ту ће поред уверења и
лекарски савет добити, да ли може изабрани

СРПСКИ УСТАНИЦИ ПРОТИВУ ТУРАКА

У ВЕЗИ

СА НАРОДНИМ СЕОБАМА У ТУЋИНУ

од 1459—1814. год.

ИСТОРИЈСКА РАСПРАВА

У ДВА ДЕЛА

НАПИСАЛИ

Р. АГАТОНОВИЋ и П. М. СПАСИЋ.

(Академијски Савет Вел. Школе наградио првом видоиздан-
ском издањем општ. београдске).

Мото:

— „Пора нам перестат бит
умними чужим умом и сла-
вними чужоју славоју“ (Време
је да престанемо мудровати
туђом намењу, и славити се
туђом славом).

Карамзин.

(НАСТАВАК)

Војска је под командом Јована Собјеског
нагнела најкрајим путем Бечу у помоћ.
Највише јој је сметао прелаз преко не-
проходне бечке шуме. Кара-Мустафа, место
да им ту отежа прелаз и да их потуче, он
науми да их пусти на близу, па да их

потуче у равници пред Бечом на очиглед
опсађених. На Калембергу се 11 септембра
појаве савезници, а 12 септ. отпочну борбу.
И овог пута Кара-Мустафа пропусти нај-
лепше позиције на Калембергу, које савез-
ници узеше олако, отеравши јаничаре, који
им беху изашли на сусрет. У равници се
жестоко одупру јаничари, ну и одатле на-
последетку буду потиснути⁽¹⁾. На 20.000 Ту-
рака падну на бојном пољу а међу њима
паша од Алепа и Силистрије; Хришћани
изгубе 4000 људи. У том наступу ноћ, са
којом настаде у турском стану страшна
забуна, те Кара-Мустафа преко ноћ напу-
сти са свом војском ратни стан и у див-
љем маршу побеже Рабу⁽²⁾. Савезници, бо-

⁽¹⁾ Ову борбу наша народна песма овако описује:

„Кад викнуше огњени чауши,
И дунуше јасни таламбаси
Па поћера катана Татара:
Око Беча сва зеља зајеча;
Од каура мало тко пошбе,
Од Турака мало тко остаде“.

⁽²⁾ Веgetво ово наша народна песма приписује цару
турскоме, па га пушта, да овако резонира о пропасти.

„И он (цар) бјежи низ тихо Дунаво,
Па се три пут на Беч обазрео
И Бечу је царе говорио:
Бечу оране, не бечи се на ме,
Што си хтео, ти си учинио;

јећи се лукавства турског, те ноћи нису
нападали. У јутру заузму напуштени стан
где нађу силну пљачку. Собјески у чадору
Кара-Мустафину, поред силна блага зап-
љени и зелену заставу његову, коју по
нарочитом посланику посла папи Иноћен-
тију XI. у Рим у знак победе.

Наш митроносни песник овако пева
овај догађај пред Бечом:

„Пуче колан свечевој кобили;
Леополдов храбри војвода
Собијевски, војвода Савојски
Саломине демону рокове.“

Пред Бечом је Бурак⁽¹⁾ посрнуо,
Обрнуше кола низа страну“⁽²⁾.

Сутра дан Собјески уђе у Беч. Народ,
који је са гнушањем гледао, како цар

Ако сам ти бедем оборно
Чудан сам ти прилог оставио
Ти се опет мораш поградити
Нацацима и буздованима
Осим сребра и сувога злата.
А тако ми дина и имана
И турскога поста рамазана,
Докле траје сунца и мјесеца
Нигда на то војевати нећу“.

⁽¹⁾ Коњ Кара-Мустафин.

⁽²⁾ Горски Вијенац (XI. изд.) стих 1443—1450.

занат каквих рђавих последица детињем здрављу донети.

Кавезије и механције опомињу се нарочито да своје келнере и остагу послугу редовно у општину на лекарски преглед упућују.

Од суда општине београдске. 6. октобра 1894. год. АБр. 7088.

Н А Р Е Д Б А

Командант VII. пуков. окр. претписом својим од 18 т. м. Бр. 11456 изволео је доставити следећу наредбу:

С' обзиром на члан 95 и 97 закона о устројству војске Командант Дунавске Дивизије Области наредбом Бр. 205. за 8 новембар 1894 године наредио је:

1. Кад год се нареди вежбање појединих јединица редовне и оба позива народне војске, било указом Његовог Величанства Краља или решењем Господина Министра војног, онда ће се сви они обвезници који првом позиву не сљедују а изостанак не оправдају, позвати накнадно, да издрже поред редовне вежбе, још онолико дана, колико су од исте изостали. При овоме, они обвезници, који изостану раван или већи број дана, за колико је вежба наређена, издржаће накнадно дупли број дана вежбе о свом трошку.

2. Сви обвезници, који не сљедују и другом позиву ради издржања накнадне вежбе за казну а изостанак не оправдају, биће кажњени од стране дотичних Команданата, који их позивају са 15 дана затвора, коју ће казну издржати после издржане накнадне вежбе, о свом трошку.

3. Сви они обвезници који ради издржавања накнадне вежбе и казне затвора не сљедује и трећем позиву а изостанак не оправдају, оптужниће се ради предаје, војном суду на осуду, сходно члану 97. закона о устројству војске.

4. Сви они обвезници, који не сљедују првом, другом или трећем позиву а изостанак оправдају, позваће се накнадно, ради издржања само наређене вежбе.

5. Све напред поменуте тачке овог наређења важе не само за наређену вежбу, но и за наређени прозив и поверу спискова ако се исти врши по решењу Господина Министра војвог.

Ово наређење, према истој наредби Команданта Дунавске Дивизије, има се у општинском суду, на видном месту прилепити, како би га сви обвезници редовне и оба позива народне војске могли прочитати.

Предња наредба доставља се грађанству — војним обвезницима сбију позива ради знања и будућег управљања.

Из канцеларије војног одељења суда општине града Београда ОВБр. 240. — 22. новембра 1894 год. Београд.

РАД ОПШТИНСКОГ ОДБОРА РЕДОВНИ САСТАНАК 17. Новембра 1894 г.

Председавао: Председник беогр. општ. г. Мих М Богићевић, присуствовали чланови суда: г.г. Мих П Живадиновић и Јов. Антонијевић. Од одборника били г.г. Н. Д. Стефановић, М. Милашиновић, Јарослав Безуха, Стев. П. Поповић, Ђорђе Димитријевић, Јосиф Јовановић, Благоје Милошевић, Герчаков Миловановић, Сава Петровић, З. К. З. Поповић, Дим. Милојевић, Ј. Алкалај, Ферд. Розелт, Коста Петровић, Ср. Ј. Стојковић, Љуб. Марковић, Ст. Ђ. Јорговић, Мил. Ж. Маринковић, Јеротије А. Миливојевић, Мих. Михајловић, Стев. Д. Поповић, Др. Ник. Николић.

(СВРШЕТАК)

Правила.

Чл. 4.

Који одборник или заменик не дође у седницу и свој изостанак не оправда код општинског суда, а није ни председнику јавио да не може доћи у седницу, или ако је и јавио, а докаже се да није имао узрока да изостане, тога ће општински суд казнити први пут са пет, други пут са десет, трећи пут са двадесет и четврти пут са двадесет и пет динара.

Чл. 5.

Овако ће се исто казнити и они одборници и заменици који без одобрења председника оду из одборске седнице, пре свршетка седнице.

Чл. 6.

Са одборником или замеником, који је највећом мером казне прописане овим правилима већ кажњен, па опет не буде долазио у седнице одбора, поступиће се по члану 75 в. закона о устројству општина и општинских власти.

Чл. 7.

Казне за недолазак у седницу одбора изриче општински суд по саслушању дотичног одборника, у одређеном року (види чл. 3.) после државе седнице одборске, у коју који од одборника или заменика није дошао, ако нађе да се исти одборник или заменик није оправдао и досуђену казну извршује у року од три дана. Ове су осуде одмах изршене по саопштењу.

Чл. 8.

Ова правила да суд општински саопшти на подпис свима одборницима и заменицима ради њиховог управљања.

Да се ова правила засебно одштапају и раздаду свима одборницима.

V.

У свези са својим решењем од 22. Октобра 1894 год. АБр. 7731, одбор је на предлог председника решио:

да се за избор једног кметовског помоћника на место Младена Милића, који је под стечајем сазове збор на дан четвртог Децембра 1894 год. а за избор одборника и заменика, на место г.г. Ст. Новаковића, Д. Стојановића, Дим. Тирковић, Алексе С. Јовановића, Манојла Клидиса, Алексе Борисављевића, Милана Мостића и Дим. Кр-смановића, одборника и Тодора Ђурића и Светозара Стевановића, заменика, који су

утече, прими га сад са одушевљењем, као свог избавитеља. Септембра 15. и Леополдо I врати се у своју престоницу. Ниског његовог карактера најбоље се огледала у овим приликама. Завидљивији него ли што је захвалан за успех Собјескоме, он се труђаше пре свега, да избегне сваки састанак са овим човеком, а по том и да понизи свога ривала. Чудно му је било, како да један цар немачки прими једног изборног краља пољске републике. „Раширеним рукама, одговори му принц Лотриншки (duc de Lorraine)“, али за Леополда I. беше велико питање: да ли да пусти Собјеског с тебе или десне стране. Састанак је био у једном пољу удешен тако, да су се оба суверена држала један према другоме. После неколико баналних фраза (phases banales) Собјески окрене узду, (т.ј. окрене разговор на други предмет), показујући, да је својим ђенералима наредио, да цару покажу његову војску, ако би се цару то допало. У писмима, својој жени Марији Казимировој, Собјески је са речитом горчином описао жалостан утисак, који је на њ учинила неблагодарност Хабсбурговића „Палатин из Црвене Русије — пише

краљ Пољски — показао је цару нашу војску, али ноге су им дрхтале и гласно су се жалили (војници), што цар нехте ни једном речју, па ни шеширом својим, да захвали на оноликим мукама и губитцима нашим. *Нису нам дали ни фуражи ни хране; наши болесници леже по оцаклијама, а наши многобројни рањеници не могу да добију лађа, да сиђу до у Пожун, где би их ја опет на свој трошак прихватио. Не даду нам, да сахрањујемо своје мртваце у њихово гробље, па чак ни оне од вишег реда. *Пљачкају нам иртљак криду нам коње које смо позади оставили* (полазећи у бој). Да нисмо нашли зоби у турском табору, сви би нам коњи полипсали. Били бисмо мање несрећни, да су имали милости према нама толико, да нам саграде на Дунаву мост, па бисмо могли онда живети у непријатељској земљи.*

„Тамо бисмо бар нашли хране за живот, али ова бечка господа претурају бедан по један дан и сада, кад су спасени одају се на сву меру нераду, за који их је Бог био тако праведно казнио. *Како се много наших гурају по вароши, да ту нађу хране, пошто умиру од глади у логору, бечки командант*

је наредио, да их не пуштају унутра и да пуцају на њих. После једне тако велике битке, где смо ми изгубили толико света и толико најславнијих породица; ми смо као заражене животиње које сваки избегава. Сада нам не остаје ништа друго, него да уздишемо, гледећи, како војска умире, не под ударцима непријатељским, већ погрешком оних, који нам још дугују. И сам можда ћу још данас ићи на сушет каквој већој глади; али хоћу да идем из овог Беча где пуцају на наше. Ми смо овде на обали Дунава, као год некада Израилци на обали Еуфрата. Ми оплакујемо губитак наших коња, незадовољност оних, које смо спасли, који су у толико прилика избегавали успех. Најзад цео свет је изгубио вољу за њих и иду чак дотле, да жале што смо и помагали цару“.

„Пошто остави цара Собјески прогони Турке по Угарској и отме им Гран (Esztengom). У Кракову се тек вратио месеца Децембра. Незна се, за што су историци дали имену Леополдовом надимак *Велики*, кад његов карактер мало то правда.“⁽¹⁾

(1) Seger L. Nistvire de l'Autriche-Hongrie, p. 262—264.

дали оставку на ову дужност, да се сазове збор на дан једанаестог Децембра 1894 г.

За чланове бирачког обора за оба збора у смислу члана 21. зак. о устројству општина и општинских власти одређују се г.г. Јосиф Јовановић и Сава Петровић одборници.

VI.

Председник саопштава одбору, да мин. народне привреде жели, да се из одбора општинског одреде 2—3 лица, који ће бити чланови одбора одређеног од министарства за проучавање питања о подизању антрота и обора у Београду.

По саслушању овога одбор је *решило*:

да чланови одбора, одређеног од министарства народне привреде за проучавање питања о подизању антрота и обора у Београду буду г.г. Љуб. Кањевић, Стеван Д. Поповић и Јаков Алкалај одборници.

VII.

Јован Дилбер, апотекар овд. подноси молбу у име грађана дунавског краја, да одбор понова узме у претрес регулацију „Дунавске“ улице.

По прочитању те молбе АБр. 8213 одбор је *одлучио*:

да се овај предмет стави на дневни ред, како по реду долази.

VIII.

По прочитању акта истражног судије за вар. Београд АБр. 8063, 8089, 8088, 8103, 7951, 7950, 8090, 8062, 8087, којима се траже уверења о владању и имовном стању извесних лица, одбор је *изјавио*:

да су доброг владања и доброг имовног стања: Стеван Максимовић пекар, Влајко Каленић економ, Кузман Суботић ковач, и Ђорђе Игњатовић кафеџија; да је Александар — Бранко Петровић новинар доброг владања и сиротног имовног стања; да су му непознати: Светислав Павловић — Белотренић, момак трговачки, Милоје Дамјановић слуга, Мара Димитријевић овд., Радојица-Радомир Ђорђевић бив. шумар и Витомир Димитријевић келнер.

Ну, ово је само почетак аустријске неблагодарности, коју је доцније показала наспрам несрећне отаџбине Собојскога. А то је и дало повода цару Николи, да једном запита песника Kzewuski: „Који је пре мене био најлуђи краљ Пољски (јер је Никола по деоби Пољске носио и ту титулу)?“ Песник оклеваше с одговором. „Па Собејски, рече цар; нас двоје смо само притекли Аустрији у помоћ.“

Победа ова учинила је силан угисак на цело Хришћанство и свуда је с радом поздрављано. Само је то за Јудевита XIV. био пораз његове политике, којом је тежио да уништи кућу Хабсбуршку.

Бежећи Кара-Мустафа настани се близу Раба, па одатле извести Султана у Београду, како је он све учинио, да освоји Беч, али га издајство смело, оптужујући Ибрахим-пашу и Текелију, да су напустили своја места и отворили пут савезницима. А да би застрашио војску и „проузроковаче“ пропасти казнио, убије Ибрахим пашу са пожешким и осечким, на очиглед војске. Ну то је учинио више, *из бојазни, да га Ибрахим не оптужи, Сестра султанова, а*

IX.

По прочитању акта команданта VII. пук. окр. ОВБр. 182, којим тражи извешћа о владању и имовном стању Алексе Ресимића, практиканта, као и о томе, да ли је и за какве кривице суђен — одбор је *изјавио*:

да је Алекса Ресимић доброг владања а непознатог имовног стања; за остало нека сѐм Ресимић поднесе уверење од надлежних власти.

X.

По прочитању молбе Цветка Акшамовића, каплара пожарне чете, и мишљења командира АБр. 8078 одбор је *решило*:

одобрава се молиоцу Цветку Акшамовићу тридесетодневно одсуство од дужности, које ће му се рачунати од дана, кад га стане употребљавати.

XI.

По прочитању молбе Јована Живадиновића, пензионара АБр. 8109 одбор је *решило*:

да се молилац Јован Живадиновић ослободи дужности члана пореског одбора због старости, а на њихово место изабрао је Александра Симоновића, пуков. у пензији.

XII.

Председни износи одбору на решење исплату експроприсаног имања Симе Јовановића — Племића, овд. трг. у „Мајданској“ улици. Одбор је *одлучио*:

да се овај предмет изнесе на решење у седници што за овом долази.

XIII.

Председник износи одбору на решење исплату имања Јована Ђуковића, експроприсаног за продужење „Милетине“ улице.

По прочитању молбе Јована Ђуковића АБр. 12163/92, процене, извршене 13. Марта 1894 г. под АБр. 1553 одбор је *решило*:

одобрава се у свему процена, извршена 13. Марта 94 г. од кварта палилулског и да се према истој исплати Јовану Ђуковићу за цео плац и све зграде на њему две хиљаде, две стотине четрдесет и два динара и осамдесет пара, с тим, да мате-

ријал од порушених зграда буде општинска својина.

Исплата ова извршиће се на терет регулационог фонда и то онда, кад Ђуковић законитим путем пренесе на општину тапију од овога земљишта, и кад поднесе уверење од надлежног суда, да на њему нема никаквих терета.

XIV.

Председник износи одбору на решење питање о додатом земљишту регулационог фонда имању масе пок. Антонија Миливојевића у „Душановој“ улици, које додато имање маса хоће да по процени од 92 год. по пет дин. од кв. метра исплати фонду. По прочитању те процене и осталих акта, што се налазе под АБр. 7583, одбор је *одлучио*:

да се имање регулационог фонда, што се за регулисање „Бркине“ и „Душанове“ улице уступа маси Антонија Миливојевића, понова процени, пошто је процена од 92 г. од пет дин. по квадрат. метру и сувише мала према данашњој цени имања у тој улици.

XV.

По прочитању молбе управе фабрике палидрваца АБр. 6979, да се ослободи плаћања кирије за земљиште општинско, на коме је фабрика подигнута, а од које је кирије од оснивања па до 1. Јан. 1893 год. ослобођена, — одбор је *решило*:

да се управа фабрике палидрваца одбије од тражења и да буде дужна платити кирију на то земљиште општинско од 1. Јан. 1893 год. по хиљаду динара годишње,

XVI.

По прочитању молбе Стојана К. Тодоровића, овд. трг., да му општ. откупи његово имање у „Васиној“ улици, звано „Империјал“ и по прочитању молбе Младена П. Тодоровића, АБр. 6922, да му општина откупи кућу с плацем у Св. Савском крају, у којој је сада основна школа, — одбор је *решило*:

да се преко обе ове молбе пређе на дневни ред с тим, да суд општински закупи куће Младена Тодоровића осигура интабулацијом.

жана Ибрахимова, покуша да освети мужа али не успе; јер Кара-Мустава задоби и даље поверење султаново, па напреже сву снагу, да још једном покуша срећу против оружја Хришћанског.⁽¹⁾

На наваљивање папино који је био душа овом савезничком ратовању, потпомажући савезнике новцем више, него ма који од његових претходника, крене се 18. септембра савезничка војска, да гони непријатеља. Папа је гледао, да овим ратом испуни давнашњу жељу свију папа — да скрха силу османску. Али бечки двор, који је раније онако слепо тежио за миром, показа исте тежње и сад. Место да ову победу сматра као почетак читавог низа успеха, он је сматраше као капију жељеног мира с Турцима; само да би се могао окренути против краља Француског. Ну Кара-Мустава одбије понуду за мир.⁽²⁾

Савезници при гонењу Турака нису се, због неподесног времена, упуштали у опсаду каквог града; ну ипак успу 9. октобра да код Паркања савршено потуку једно

турско оделење од 12—15.000 људи. Ова победа, као и освојење Грана ојача противнике Кара-Мустафине на двору; јаничари такође беху незадовољни с њим због пропасти толиких другова, и Е. Текели, да би се очувао, придружи се противницима. Султан, после дужег колебања, одлучи да Кара-Мустафа умре; а 25 децембра дођу два изасланика у Београд да то изврше. Ево како један историчар тих дана описује смрт К.-Мустафину.

„Оба чиновника оду у Београд, прво код тамошњег аге јаничарског, саопштише му султанов налог, и на основу истог захтеваше његов пристанак. Кад велики везир, по њиховој пријави, оклеваше да им одреди термин за аудијенцију, њих троје упуте се његовом стану. Велики везир гледаше их где се приближују, и увиде своју судбу из овог њиховог доласка. Кад му се са усана оте изјава о томе, пожурисе се присутни око њега с понудом да ће се за њ заузети и да ће прво аги јаничарском да препрече улаз. Ну док је Кара-Мустафа о одлуци премишљао, ступе преда њ три посланика смрти (Todes-Retschaffer).

(1) Klerp O. Das Jahr 1683 etc. S. 337.

(2) На истом месту стр. 343.

СУДУ ОПШТИНЕ ВАРОШИ БЕОГРАДА

Част ми је поднети Суду резултате хемијских анализа воде београдских водовода од 9 до 23 Новембра ове године.

Узета проба	Темп. воде	Чврстих матер.	Утрсп. перман.	Хлора	Азотне кисел.	Азотасте кисел.	Амонијак.	Оксида гвожђа	НАПОМЕНА	
									У ЈЕДНОМ ЛИТРУ ВОДЕ ГРАМА	
Макиш бунар I.	9/11.	0.509	0.0016	0.037	6.0037	0	0	трагови	анал. извр. 14/11	
Бунар II.	"	0.509	0.002	0.024	0.017	0	0		"	
Бунар III.	"	0.550	0.003	0.019	0.0016	нез. траг	трагови		"	
Бунар IV.	"	0.508	0.004	0.0093	0.0016	нез. траг	0.0003		"	
Бунар V.	13.	0.530	0.0045	0.0068	0.0056	трагови	0.0003		"	
Бунар IV.	12/11.	0.512	0.0038	0.0077	0.0017	нез. траг	0.00035		"	
Бунар IV.	17/11.	0.520	0.004	0.0078	0.0017	нез. траг	0.00045	0.0033	анал. извр. 18/11	
Бунар V.	"	0.566	0.005	0.006	0.0018	нез. траг	0.0006	0.004	"	
Цистерна до бунара III. Макиш	20/11.	0.640	0.003	0.0124	0.001	0	0	трагови	анал. извр. 23/11	
Нов водовод лабораторији	23/11.	0.544	0.0025	0.020	0.003	0	0	0.0004	"	
Варошки в. Цветни трг	"	0.305	0.0022	0.006	0.008	0	0	трагови	"	
Билбилдерски в. палилудска пијаца	"	0.341	0.001	0.0054	0.006	0	0	0	"	

24. Новем. 1894. год.
у Београду.

Др. А. Зега с. р.
општ. хемичар.

ОПШТИНСКЕ ТАКСЕ ЗА МРТВАЧКА КОЛА

- а) Проста кола са 2 коња 10— д.
- б) Кола са анђелима са 2 коња 18— д.
- в) Стаклена кола са 2 коња 24— д.
- г) Стаклена кола са 4 коња 60— д.

БЕОГРАДСКА ПИЈАЦА

ПРЕМЕРЕНО НА БЕОГРАДСКОМ КАНТАРУ

Од 19. до 26. Новембра 1894. г.

КЕЛОГРАМА	НАИМЕНОВАЊЕ	ЦЕНА			
		НАЈВЕЋА		НАЈМАЊА	
		ДИН.	ПР.	ДИН.	ПР.
1265	АРПАЦИКА	30		28	
10066	БРАШНА КУКУРУЗНА	14		13	
	БРАШНА ПШЕНИЧНА				
	БОРАНИЈА				
	ВИНА БЕЛА (ОД ЛИТ.)		70		60
2286	ВИНА ЦРНА (ОД ЛИТ.)				
1800	ВОЛОВА	42		40	
	ВОСКА				
28	ВУНЕ НЕ ПРАНЕ				
	ГОВЕЂИНА				
	ГРОЖЂА				
102	ДУЂА	40		30	
10979	ЈАБУКА	25		15	
25067	ЈЕЧМА	11 20		10 60	
2340	КАЛМАКА	140		130	
283	КОЖА ВОЛОВСКИХ				
	КОЖА ЈАГЊЕГИХ				
12901	КОЖА ОВЧИЛИХ				
	КОРЕ БРЕЗОВЕ				
680	КРАВА	40		38	
21140	КРЕЧА	3 60		3 20	
15369	КРОМПИРА	8		6	
	Крупника				
6607	КРУШАКА	20		15	
1313	КУДЕЉЕ	60		50	
43773	КУКУРУЗА	11		10 50	
48445	КУПУСА				
	ЛОЈА ТОПЉЕНОГ				
730	ЛУКА АРПЛАМЕ				
3507	ЛУКА БЕЛА	60		50	
	ЛУКА ЦРНА	22		15	
	МАСЛА				
511	МАСТИ	120		115	
	МЕДА				
	ОВАЦА				
30518	ОВСА	10 60		10	
12483	ОРАЈА	25		18	
9408	ПАСУЉ НОВИ	25		20	
172	ПЕКМЕЗА				
	ПРОСЕ				
210205	ПШЕНИЦЕ	10 70		10	
2494	РАЖИ	8		7	
2196	РАК. КОМ. (ОД ЛИТ.)	70		60	
	РАК. КОМ. МЕКЕ "				
1067	РАК. ПЉ. ЉУТЕ "	90		80	
62468	РАК. ПЉ. МЕКЕ "	45		25	
38706	СВИЊА ДЕВЕЛИХ	80		70	
	СВИЊА СРЕДЊИХ				
98730	СЕНА	6		5	
723	СИРА	100		65	
58720	СЛАМЕ	3		2	
913	СУВА МЕСА	350		300	
4522	УГЉЕНА ДРВЕНОГ	7		6	
90000	УГЉЕНА КАМЕНОГ	3		2 50	
1301	ПШАРКЕ	15		12	
	ПЉИВА СИРОВИХ				
28350	ПЉИВА СУВИХ	18		8	
	ЦЕМЕНТА				
	МУШМУЛА				
17271	РАЗНЕ СИТНИЦЕ				

СТАТИСТИЧКИ ЗАПИСИ
У ОПШТИНИ БЕОГРАДСКОЈ

Путнички саобраћај вароши Београда. У седмици од 6. Нов. до 13. Новембра 1894 г. допутовало 968, отпутовало 997, Од којих су:

а.) Пола: мушког 902, женског 66. свега 968.

б.) Вероисповести: православне 802. не-православне 112, мојсијевске 29, мухамеданске 25, свега 968.

в.) Постојбина: Србија 690, А.-Угарска 116, Босна и Херцеговина 9, Црна Гора 2, Грчка 5, Турска 82, Бугарска 7, Румунија 4, Русија —, Германија 9, Франц. 2, Италија 38, остале државе 4 ван Европе —, г., Занимање путника: Тежаци и економисти 92, Занатлије 106, Трговци 360, индустријалци 11, шпекуланти и предузимачи 3, Гостионичари 22, Интелигенција (војска) 115, Ђаци 18, радници и помоћници 117, Пиљари и бозације 22, надничари и слуге 36.

Из статистичког одељка општине вароши Београда 23. Новембра 1894. год.

РАЗНЕ ОПШТИНСКЕ ТАКСЕ

I. Димничарство:

- а) За чишћење димњака (цилиндера) без разлике на спратове 0.20 д.
- б) За не зидан шпархерд 0.20 д.
- в) За узидан 0.40 д.
- г) За велики узидан шпархерд у гостионици 0.05 д.
- д) За чишћење димњака од два спрата 0.20 д.
- ђ) За чишћење простог димњака 0.10 д.
- е) За чишћење чункова од 2 и по метра уједно са пећима 0.10 д.
- ж) За чишћење чункова од 2 и по метра уједно са више пећи 0.20 д.
- з) За паљење димњака (цилиндера) без разлике на спратове 0.75 д.

II. Пражњење помијара и вујница.

- а) Од кубног метра 10 — д.
- б) Од акова 0.50 д.

III. Псетарина.

- а) Марка за пашче за годину дана 3 — д.
- б) Обнављање изгубљене марке стаје 1 — д.

„На његово питање о њиховом захтеву одговори јаничарски ага, да они у име султана захтевају од њега државни печат, па одмах показаше и писмену наредбу. Кара-Мустафа екиде с врата печат и предаде га. На његово даље питање захту они заставу, која служи као символ врховног заповедништва над војском. Пошто и ова буде предана, Кара-Мустафа и трећи пут запита, на то му чиновници ћутећи покажу смртну пресуду. Кара-Мустафа, који је због прошлости морао на то помишљати, не показива никакво узбуђење, већ упита, да ли му допуштају, да пре тога сврши молитву. Сва три чиновника одговоре, да немају никаква налога, да му то спрече. Кара-Мустафа, нареди скупљеној послужу, да изађе. По свршетку молитве пусти их опет Кара-Мустафа, изјавивши да је готов, извуче један докуменат и предаде га официру јаничарском. Мисли се, да исти садржи писмену јемственицу султанову, да га никад неће убити, јемственица, која без околности беше без вредности. Још замоли, да

његов стражар изврши осуду над њим. Па тако и би.

„По удављењу одече му човек главу од трупа, одере капу с ње и испуни је исецканом сламом. Тако би без лубање до-несена у Једрене, и само за доказ извршене наредбе, бачена пред ноге султану Мухамеду IV. а за тим јавно изложена.

„Историја лубање Кара-Мустафине заслужује даља помена.

„Исту доладу телу у мошеји београдској, коју је он сам подигао. По освојењу Београда у септембру 1688 г. ту мошеју поклонил Маке Емануел, изборни кнез, језуитском реду, и они од ње начине цркву. Солдати, који по освојењу Београда не задобише пљена нису се стидели, да узму оставине из мртвачког сандука, које су биле придодане лешу Кара-Мустафином. Они даду језуитима лубању његову, изреке из корана, и гајтан.

(НАСТАВИЋЕ СЕ).

УРЕДНИШТВО И АДМИНИСТРАЦИЈА ЈЕ У ЗДАЊУ ОПШТИНСКОГА СУДА